

DETEKTÍVNY ROMÁN PODĽA SKUTOČNEJ UDALOSTI

ROMAN HORŇÁK

V SIETI PAVÚKA

E

ROMAN HORŇÁK

**V SIETI
PAVÚKA**

Venujem Vierke, mojej spriaznenej duši.

ĎAKUJEM všetkým, ktorí so mnou spolupracovali.

Najbližším ďakujem za ich trpezlivosť.

Ďakujem Richardovi Staviarskemu.

Ďakujem svojmu vydavateľovi Petrovi Hoferekovi za jeho starostlivosť. Ďakujem vydavateľstvu ELIST.

Veľká VĎAKA patrí korektorke Anette Letkovej.

Za vzhľad obálky ĎAKUJEM Matejovi Faltinovi.

Ď A K U J E M vám, mojim ČITATEĽOM.

Ste mojou obrovskou oporou.

Autor: © Roman Horňák
Korektúra: Anetta Letková
Obálka: © Matej Faltin
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2020, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-129-7

Mená v tomto príbehu sú vymyslené. Príbeh sa opiera o skutočné udalosti. Kvôli autenticite deja ich však autor zámerne infiltroval do košických ulíc a blízkeho okolia.

MOTTO:

Činy spáchané z chlipnosti sú ťažšie než tie,
ktoré sú spôsobené v hneve.

Marcus Aurelius

PROLÓG

Muž vzdychal tak nahlas, akoby to mala byť jeho posledná súlož v živote. Užíval si ju naplno. Nevnímal okolie, len prirážal a prirážal v šílenom tempe. Hoci by sa mohlo zdať, že by to už intenzívnejšie nešlo, opak bol pravdou. Ešte zrýchlil aj bol o čosi hlučnejší ako doteraz. Zrazu znehybnel, zdvihol hlavu a zreval ako starý jeleň. Telo mu zovrelo v jednom kŕči. Hodnú chvíľu sa triasol, akoby ním lomcoval elektrický prúd. Na nohách mu skrútilo prsty. Vzdychal tak náruživivo, až mu z úst vytekali sliny.

1.

Bežal ako odušu. Nie preto, lebo musel. Utekal, lebo chcel. Štyrikrát v týždni. Po zabehnutí približne každého pol kilometra sa zastavil, aby si zacvičil. Poprehýbal sa v páse, urobil zopár kľukov, niekoľko drepov alebo zhybov. Potom opäť pokračoval v behu. Vždy to takto robieval. So železnou pravidelnosťou, posledné dva roky určite. S loptou to vedel tak dobre ako málokto iný v okolí. Hral futbal za miestne mužstvo, právom mu zdobila rukáv páska kapitána. Bol cieľavedomý. Mal všetky predpoklady na to, aby sa stal profesionálnym športovcom. Bol mladý, úspešný, a čo bolo zvlášť dôležité, zdravo dravý. Obzvlášť dnes z neho sršala skvelá nálada. Skontroloval čas na náramkových hodinkách.

Približne na štvrtom kilometri od obce ho zaujalo niečo čudné. Zastavil sa. Všimol si auto, ktoré bolo schované medzi kríkmi približne päťdesiat metrov od hlavnej cesty.

Za iných okolností by to nebolo nič zvláštne.

Nedisciplinovaní hubári mali vo zvyku takto parkovať. Hoci sa všetci naokolo tvárili, že o tom nevedia, vedeli to. Skrátka verejné tajomstvo.

No v tejto chvíli to bolo niečo celkom iné. Huby nerástli. Aspoň momentálne určite nie.

Do úvahy pripadal variant B: mohlo patriť niekomu, kto sa snažil buď niečo utajiť, schovať, alebo mal nečestné úmysly iného charakteru.

Nádejný extraligový futbalista stíchol. Usiloval sa nedýchať nahlas a pre istotu sa prikrčil. Potichu, krok za krokom, kráčal čoraz bližšie. Začul stony. Mužské stony. Už si bol istý. Áno, už nebolo pochyb, prečo takto ďalej od cesty. Milenecká dvojica.

Žeby niekto z obce? preblesklo mu hlavou.

Skrutý za kríkmi sa trochu vyklonil. Zrazu precitol. To auto spoznal. A známy mu bol aj muž so spustenými nohavicami, ktorý ležal na žene a hýbal panvou tak rýchlo, akoby nekefoval najmenej polroka.

„Tak teba by som tu nečakal,“ zašomral si popod nos. „No kto je, dočerta, ona?“ spytoval sa sám seba.

Usmieval sa a pre istotu si zakryl rukou ústa. Kvôli lepšiemu výhľadu sa rozhodol podísť o čosi bližšie. Najprv mu to pripadalo zábavné. Zvlášť tie pazvuky sa mu zdali komické. No stále si lámal hlavu nad tým, kto je tá ženská, ktorá mlčala ako tmavý hrob.

Je frigidná? Zvláštne, prebehlo mu myslou.

Znova sa vyklonil spoza húštiny.

Až teraz na malú chvíľu zazrel tvár neznámej ženy. Mala sklenený pohľad upretý kamsi do zeme. Krvácala z nosa. Aj zuby mala sfarbené krvou a pery takmer čierne. Okolo hrdla zbadal stiahnutú pančuchu. Ruky mala za hlavou priviazané o strom. Iba hlava jej nekontrolovane lietala sprava doľava, keď do nej vrážal.

Mladík zamrzol.

„Krist...!“ vyletelo z neho. Okamžite si zakryl dlaňou ústa.

Muž stíchol a otočil sa jeho smerom. Chvíľu načúval. Nato vyskočil a vytiahol si nohavice. Neprestal sa dívať do húštiny. Pozrel sa na auto a opäť do lesa.

Mladíkovi sa zrýchlil tep. Srdce mu bilo ostošesť. Zatvoril oči a silno si zahryzol do prsta. Nevedel sa ovládať. Snažil sa zostať potichu. Nedarilo sa mu to. Spanikáril. Prehltol. Znova a ešte raz.

Roztriasli sa mu ruky. Trikrát nahlas vydýchol, až sa mu vydúvali líca. V duchu sa modlil a dúfal, že ho henten prehliadne.

Zmýlil sa.

2.

„Bože!“ Dôchodca si siahol rukou do rozkroku, druhou sa pridržel volant. Zasyčal. Čelo mu obliat studený pot.

„Auu!“ zaskuvíňal a zhlboka si vydýchol.

„Prostata, však?“ spýtala sa ho manželka, ktorá sedela na mieste spolujazdca.

Muž, približne sedemdesiatnik, iba prikývol a od bolesti skrivil tvár. Opäť polohlasno zasyčal a vyhodil smerovku. Odstavil auto na krajnici.

„Musím,“ ospravedlnil sa. „Prepáč, Boženka.“

Manželka ho iba súcitne potľapkala dlaňou po stehne. „Tak bež!“ odvrkla.

Rezanie v prirodzení bolo niekedy na nevydržanie. Neraz ho presviedčala, aby navštívil urológa. Všetko márne. Bol hanblivý a vyjadril sa, že sa nebude obnažovať pred nejakým zasranom, ktorý ešte pred niekoľkými mesiacmi dral lavicu v posluchárni na lekárskej fakulte. On, ktorý by mu mohol byť starým otcom. Takú nehrali, aby sa vyzliekol pred nejakým hობრიადkom.

„Bude to chvíľka,“ zaskučal.

Odopol si bezpečnostný pás a vystúpil z auta. Zišiel z vozovky, potom dolu miernym svahom priamo do blízkeho krovia.

Starena ho pozorovala. Čas si krátila pohrávaním sa s vrchnou protézou. Stále ju odliepala od podnebia a prtláčala napäť. To všetko za mierneho mľaskania. Nahlas si vzdychla.

Starec si rozopol rázporok. Zdvihol hlavu. Ledva zo seba dostal niekoľko kvapiek, no i tak sa zatváril blažene. Zo srdca mu spadol obrovský balvan. Rezanie v rozkroku trochu ustalo. Doslova akoby z neho vyplavilo niekoľko žiletiek. Odfúkol si. Sklonil hlavu a otvoril oči. Od ľaku takmer vyskočil z kože.

Díval sa priamo na ľudskú dľaň. Bola od krvi. Starý pán sa roztriasol, odskočil dozadu. Aj ho zaboľelo v krížoch. S trasúcou sa rukou si zatiahol zips na nohaviciach. Z dlane vytŕčajúcej spod konárov však už nespustil zrak. Nahlas prehltol. Iba Boh vie, čo sa mu prehánalo hlavou. Nehýbal sa. Iba sa pozeral. Po chvíli nabral odvalu a pristúpil bližšie. Srdce mu bubnovalo tak silno, že ho hádam počula aj manželka, ktorá sedela v aute. Zohol sa a jeden z konárov odhodil nabok. V momente, keď zbadal zakrvavenú hlavu, zasa vyskočil. Tentoraz si aj cvrkol priamo do nohavíc. Vzal nohy na plecía, a ako len vládala, utekal preč.

Manželke to pripadalo zábavné aj sa posmešne škerila. No už po chvíli jej úsmev zamrzol.

Pochopila, že manžela niečo poriadne vyľakalo.

Bol bledý ako vosková sviečka v kostole na oltári. Nedorezal by sa mu krvi.

Napadlo jej, či ho hádam nevystrašil diviak. Už neraz im v týchto miestach skrížil cestu.

Oproti sa blížilo auto.

Starý pán sa postavil doprostred vozovky a kýval rukami nad hlavou. Podobal sa na strokotanca, ktorý po mesiaci strávenom na plti zbadal nákladnú loď.

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa chlapík, asi štyridsiatnik, hneď ako zastavil a stiahol okno.

„Tam... tam v kríkoch,“ lapal starec po dychu a kamsi ukazoval.

„Čo? Čo je v kríkoch?“ nerozumel šofér.

„Mŕtvola! Je tam niekto mŕtvy... tam v kroví... tam... tam...“ Ruky sa mu triasli, akoby sa pridŕžal miešačky.

„Mŕtvy? Čože? Tu? Ste si istý?“

„Áno, videl som... volajte, prosím, políciu... Volajte políciu, prebohaživého!“ chytil sa starec za čelo.

„Vážne...“ snažil sa šofér čosi povedať.

„Volajte, hneď!“ nenechal ho starký ohovoriť. „Nieкого zabil. Leží tam, mŕtvy...“ trasúcim prstom stále ukazoval rovnakým smerom.

Manželka starého pána vystúpila z auta.

„Lacko, deje sa niečo?“ zvolala.

Manžel ju však nevnímal.

Naopak, mužovi, ktorého zastavil, stále opakoval jedno a to isté – že niekoho zabili a aby zalarmoval políciu.

Chlapík si všimol jeho vlhký rozkrok.

„Naozaj ste v poriadku?“

„Volajte!“ zakričal starec, div ho na mieste neporazilo.

Muž siahol po mobilnom telefóne a vytukal stopäťdesiatosmičku.

3.

Polícia zatarasila jeden z pruhov vozovky, prirodzene, ten bližší k inkriminovanému miestu, v dĺžke približne dvesto metrov. Boli tam zaparkované služobné policajné autá, nechýbali pracovníci kynológie, tiež dve dodávkové autá: prvé patriace KEO (kriminalisticko-expertíznemu oddeleniu) a druhé pohrebnej službe. Stálo tu aj niekoľko civilných áut. Jedno patrilo lekárovi, druhé starostovi obce, iné miestnemu kňazovi, ďalšie trénerovi miestneho futbalového mužstva. Nechýbali oznamovatelia, manželia Potoční, a istý Marián Juraško, ktorého starý pán zastavil, aby to oznámil polícii.

Zúženú vozovku v oboch smeroch riadili obvod'áci z tunajšieho oddelenia.

„A pohnite už tými zadkami!“ doznel v mobile majorov rozmilý hlas.

Akurát sme si s Viki sadli k stolu v bare *U piráta Lájoša*.

Lájoš bol kedysi zdravý chlap, no iba do chvíle, kým mu jeho brat nevystrelil oko vzduchovkou. Bola to nešťastná náhoda. Vtedy mal dvadsaťpäť. Krátko nato sa dal na podnikanie. Od onej chvíle chodil s prelepeným okom. Prezývka pirát mu prischla akosi automaticky. Rokmi si na to zvykol a napokon využil v biznise. Dokonca si zadovážil klobúk, dobovú repliku, na ktorý si dal nakresliť lebku s prekríženými hnátmi. Zvlášť pri obsluhu to malo ten správny šmrnc.

„Áááale, neondejte sa, Krista!“ zatváril sa kyslo. Na tácke niesol dve kávy. Všimol si totiž, že vstávame od stola.

Bezradne som pokrčil plecami.

„Práca volá.“

„Práca nie je zajac, neutečie. Dve osemdesiat.“

„Aké dve osemdesiat?“ zvrátil som čelo.

„Hádam si nemyslíš, že ich teraz obidve vylejem,“ zagánil na mňa a potom na Viki. „No tak...“ natrčil dľaň. Táčnu položil na stôl a čakal.

„Lájoš, však sa neondej. Kebyže nemusíme...“ prstami som sa hrabal v peňaženke.

„Toho Kubu by som občas...“ Rukou naznačil, akú by mu vyťal. „Ste na baterky alebo čo?“

„Niekedy máme dojem, že hej,“ poznamenala Viki.

Lájoša som vyplatil, a aby peniaze nevyšli navnivoč, poriadne som si usrkol kávy. Iba čo som si obaril pery.

„A szamárhoz, Lajos... aúúú, túl meleg! Šľak aby ho... aby to!“ prskal som a zároveň si súchal pery.

„Horúca? Čo nepovieš? Mal si si objednať zmrzlinu.“ „Ty nechceš?“ hodil som pohľad na Viki.

Pokrútila hlavou.

„Čau, pirát,“ usmiala sa na barmana.

„Mohli ste sa zdržať aspoň päť minút,“ zablikal zdravým očkom. „Mŕtvy by vás počkal.“

Ozvena jeho hlasu doľahla k nám už iba z diaľky.

Nasadli sme do auta a podľa pokynov vyrazili na miesto činu. Bol piatok, krátko po sedemnástej hodine.

Prinajmenej to znamenalo jedno: víkend v riti!

Kým sme sa predrali mestom, ubehla ďalšia polhodina. O ďalších približne dvadsať minút sme si konečne všimli policajnú zátarasu s hromadou áut a ešte väčším počtom nervózne pobežujúcich ľudí.

Zaparkovali sme v uzavretej zóne.

„Vieš, čo na tejto práci neznášam?“ pozrel som na Viki.

„Netuším,“ odpovedala.

„Presne tento okamih,“ pichol som ukazovákom do volantu, „keď sme znova na začiatku.“

Viki mykla plecami.

„Nuž, taký je život. Aj smrť, bohužiaľ. Niečo sa končí, iné sa začína.“ potľapkala ma po ramene. „Hovorí sa tomu nové

horizonty.“

„Vážne?“ zadíval som sa na ňu prekvapene.

„Vážne. A už toľko nekecaj, lebo starý nás stiahne z kože.“

4.

Zišli sme po pomerne miernom, asi dvojmetrovom svahu do lesa.

Privítalo nás množstvo ľudí.

Atmosféra bola viac než ponurá. Dusno a napätie by sa dali krájať.

Všimol som si akéhosi kňaza. Stál trochu bokom spolu s ďalšími dvomi mužmi, ktorých som nepoznal.

Netušil som, čo nás čaká. V duchu som sa pripravoval na najhoršie.

„No konečne,“ rozhodil Kuba rukami, keď nás zbadal. „Vám to teda trvalo!“ zagúľal očami. „Meškal rýchlik?“

„Čo?“ pokrčil som čelom. „Samá zápcha, piatok poobede.“

„Ľudia, čo vám poviem? Masaker,“ skonštatoval Rudo, ktorý práve prechádzal popri nás. „Som príležitostný fajčiar, ale toto chce poriadnu dávku nikotínu.“

S Viki sme si vymenili pohľady.

Nad obeťou v kríkoch sa skláňal miestny lekár. Mierne sa mu chveli ruky.

Chvíľu som si myslel, že je to vekom. No nebola to pravda. Zdvihol hlavu, aby si nás obzrel.

Už z pohľadu som mu zreteľne vyčítal, že smrť človeka, nad telom ktorého stál, ho zasiahla aj osobne. Preto sa tak triasol.

Oči sa mu leskli od slz a viditeľne sa mu chveli pery, hoci sa to snažil všemožne maskovať.

Chlapci z laboratória už toto miesto zdokumentovali a pred pätnástimi minútami sa presunuli hlbšie do lesa. Nebolo pochýb, že ďalej sledovali stopy.

Odniekiaľ z diaľky bolo počuť brechot policajného psa.

„Také nešťastie,“ poznamenal major, ktorý sa práve postavil medzi mňa a Viki.

Doteraz sme nebožtíka nevideli.

Obhliadajúci lekár si ťažko povzdychol. Ešte chvíľu civel na mŕtvolu, potom prekročil nízky trnistý porast, stiahol si gušené rukavice a vybral sa k nám.

„Prepáčte, nadporučík Horňák,“ identifikoval som sa služobným odznakom. „Smiem na slovíčko?“

„Iste,“ prikývol. „Tomáš Drapecký. Alebo obecný lapiduch,“ predstavil sa skromne. Jeho pohľadu neunikla ani Vikina prítomnosť.

„Som... vlastne bol som jeho praktický lekár, rovnako ako aj iných v obci,“ rozhovoril sa sám od seba.

„Vravíte o obeti?“ uistil som sa.

„Áno. Je to Janík Chovanec.“

Týmto zároveň obeť identifikoval. O tom nebolo pochýb.

„Zblázni sa,“ zahundral pološeptom a na okamih sa odmlčal. Chvíľu predychával, no potom pokračoval: „Všetci sa zbláznia.“

„O kom hovoríte?“ spýtal som sa, hoci som to tušil.

„Irenka, jeho mama, a...“ pomerne nahlas prehltol,

„... a jeho dve sestry.“

„Čo otec?“ opýtala sa Viki.

Zagánil na ňu.

Hoci sa mu nepredstavila, logicky ju zaradil k polícii. Nekomplikoval to, iba slušne odpovedal: „Veď to je ten paradox. Janík bol polosirota. Jano, jeho otec, zomrel tiež pomerne mladý. Pred ôsmimi rokmi. Nemal ani štyridsať. Len o kilometer ďalej,“ ukázal vpravo.

„Ako umrel?“

„Pri autonehode. Pracoval v Brne. Po dvojtýždňovom turnuse, keď sa vracal domov,“ opäť si ťažko vzdychol, „asi dostal mikrosnánok. Necelých päť kilometrov od domu. Vletel pod nákladiak plný betónu. Nemal najmenšiu šancu prežiť. Z auta ho vystrihovali poldruha hodiny. Bol na mieste mŕtvy. Janík mal vtedy desať, Kamilka, jeho mladšia sestra, päť a staršia Kristínka dvanásť. Irenka takmer zošalela. Zostala sama

s tromi deťmi. Ani vo sne by mi nenapadlo, že o niekoľko rokov budem stáť aj nad Jankovým telom. Verte mi, ani v tom najhoršom sne.“

S Viki sme si znova vymenili pohľady.

„Nech ho odnesú, prosím,“ zašepkal a pozrel sa na majora.

Kuba sa otočil a kývol na funebrákov.

Fajčili obďaleč, no ihneď zahodili cigarety a priskočili, akoby boli na gumičke.

Keďže telo ležalo uprostred trnitého krovia, plastovú rakvu nechali trochu bokom. Bez akéhokoľvek ostychu ho schmatli, jeden pod pazuchami, druhý pod kolenami, a prudko zdvihli zo zeme.

Až teraz sa nám naskytol strašný pohľad.

Okrem škrabancov na tvári, rukách či nohách spôsobených trnám, trzných rán na čele, v spánkovej oblasti aj tesne nad ušami mal uprostred hlavy veľkú dieru.

Nič také som predtým nikdy nevidel. Možno v televízii v nejakom americkom horore. No toto bola krutá realita.

Pretože chlapec bol ostrihaný na ježka, celkom zreteľne mu bolo vidieť zalomenú lebku. Viditeľný bol značne poškodený mozog.

Funebráci pozbierali zo zeme ďalšie jeho zvyšky. Chlapcova hlava vyzerala podobne, akoby som palcom zalomil škru-pinu vajca a omočil ho v žltku. Bolo viac než isté, že ho niekto bodol tupým predmetom priamo do temena hlavy. Oči mal mierne pootvorené. Zreničky mu nebolo vidieť, akoby sa nado-bro stratili. Viditeľné boli iba bielka, aj to značne prekrvené. Ústa mal neprirodzene stočené nabok. Spodná čeľusť sa nena-chádzala na svojom mieste. Tmavé škvrny sa vynímali aj na hánkach prstov.

Po chrpte mi prešiel mráz, zježili sa mi všetky chlpy a strias-lo ma. A to som ho videl prvýkrát v živote.

Viki sa cítila rovnako nepríjemne.

V diaľke sa znova ozval brechot policajného psa.

Kým mŕtvolu neprezrel privolaný lekár, často zostala ležať na mieste aj niekoľko hodín.

Dnes to tak našťastie nebolo.

Doktor Dravecký, hoci všeobecný lekár, ako som sa dozvedel, mal udelené písomné poverenie od ÚDZS (Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou) prehliadať telá mŕtvych.

Lekárom ÚDZS bol napríklad Karči.

Ako je známe, bol pracovníkom súdno-lekárskoho a patologicko-anatomického pracoviska s odbornou spôsobilosťou na výkon špecializovaných pracovných činností v špecializačných odboroch súdne lekárstvo a patologická anatomia.

Jeho služba týkajúca sa obhliadky v teréne nebola dnes potrebná, lebo miestny lekár bol súčasne držiteľom spomínaného poverenia ÚDZS. Na Karčim však tak či onak zostala pitva, ktorú nariadil Dravecký. Pri násilnej trestnej činnosti to bývalo viac-menej samozrejmosťou.

Počas mojej doterajšej praxe v kriminálke som iba jediný raz porušil literu zákona a nepočkal na obhliadajúceho lekára. Stalo sa to pred tromi rokmi. Na tento prípad si spomínam veľmi živo. Ešte aj po rokoch mám z neho nočné mory.

Išlo o tragický prípad päťročného chlapčeka, ktorý skončil na bicykli pod kolesami niekoľkotonového poľského kamióna. Po príchode na miesto nešťastia bol už prikrytý nepriehľadnou fóliou, o čo sa postarali kolegovia z obvodu. K prípadu boli privolaní prví. Zavolali lekára aj funebrákov.

Funebráci dorazili, obhliadajúci lekár nie.

Dieťa ležalo na asfalte asi tridsať metrov za nákladným autom. Rovnako dlhá bola aj brzdná dráha. Pár minút po nehode začalo pršať ako z krhly. Dážď neustával, práve naopak, naberal na intenzite. Spod čiernej fólie vytekala z chlapčeka krv a miešala sa s dažďovou vodou. Cesta bola nerovná, mierne naklonená. Nanešťastie sa voda spolu s krvou vlievali do jedného z odpadových kanálov, ktorý sa nachádzal asi päť metrov od miesta, kde ležalo telo. Keď informovali rodičov dieťaťa

a tí dobehli, takmer zošaleli.

Tá krv a ten odpadový kanál...

Na toto som sa nemohol pozerieť. Matka sa bezducho váľala po rozmáčanej zemi a kričala tak nahlas, že sa to nedalo vydržať. Čakať v takejto chvíli na obhliadajúceho lekára bolo neetické a hrubé. Na okamih som sa vžil do ich situácie.

Hľadel som na fóliu zakrývajúcu rozdrvené dieťa.

Ich milované dieťaťko, z ktorého vytekajúca krv končila v odpadovej rúre... toto bola prisilná káva.

Nevedel som sa odosobniť a správať sa ako bezcitný profesionál. Tiež som rodič.

Okamžite som prikázal naložiť chlapčekomu telo do auta. Jeden z policajtov sa snažil namietiť. Akiste nováčik. Prebodol som ho pohľadom. Vedel som, zákon káže inak, ale čakať na lekára sa mi zdalo neľudské. Napokon, čo také by zistil? Tak či onak by skonštatoval iba smrť.

Ibaže dovtedy by možno prasklo srdce aj matke.

Našťastie sa v tom nikto nevrátil. Napokon to Karči zahladil a vec sa zamietla pod koberec.

Miesto v kroví precízne upratali, časti mozgu, ktoré ešte našli, vložili do igelitu a ten spolu s telom do plastovej rakvy. Následne ju zakryli vekom a odniesli do auta.

Pomalým krokom som sa presunul k skupinke troch chlapcov. Každý z nich ma pozdravil a podal mi ruku.

„Komanický, miestny duchovný,“ predstavil sa kňaz.

„Horňák, kriminálna polícia,“ mierne som prikývol hlavou.

„Inžinier Stach, starosta,“ zadíval sa na mňa zhora, hoci bol odo mňa nižší. Miloval som takéto typy. Bol ako štipľavá hašlerka medzi pralinkami.

„Horňák,“ precedil som pomedzi zuby. Ten inžinier sa mi, popravde, ihneď sprotivil. *Aby si sa neposral, ty inžinierik jeden, pomyslel som si v duchu.*

„Galko, futbalový tréner. Jankov tréner.“

Z trojice mužov bol tento hádam najsmutnejší.

„Horňák, teší ma.“

Starosta sa pozrel kamsi nabok. Ironicky si povzdychol a nasal vzduch pomedzi zuby. Pozrel sa na zlaté hodinky. Mojej pozornosti to neušlo. Asi si myslel, že sa pred ním ukloním.

Narazila kosa na kameň.

Prinajmenej dvomi z nich to zamávalo. Boli bledí ako voskové figuríny.

„Všetci ste ho poznali, o tom niet pochýb, pravda?“

„Samozrejme,“ odvrkol starosta.

„Prepáčte, musím sa spýtať... nevšimli ste si v poslednom čase niečo...“

„Čo konkrétne máte na mysli?“ opýtal sa Galko, Janíkov tréner.

„Neviem. Čokoľvek, čo by možno stálo za to spomenúť. Nemal s niekým spor? Nevyhrážal sa mu niekto? Mal nejaké nevybavené účty? Čo ja viem? Hocičo, hmm?“ skúmavým pohľadom som sa pozrel raz na jedného, potom na druhého a nakoniec na inžiniera.

Galko mykol plecóm. „Nič, čo by stálo za reč, som nepostrehol. V kolektíve ho mali radi, dokonca bol kapitánom futbalového mužstva.“

Starosta zagúľal očami.

„Bol viac než iba dobrý,“ pokračoval tréner, „určite by to dotiahol ďaleko. Správal sa disciplinovane, tvrdo na sebe drel. Viete, štuchance pri futbale alebo tréningoch nerátam. Futbal je kontaktná hra a občas strčiť do súpera k tomu patrí. No nepripisoval by som tomu nejakú dôležitosť. Sú to mladí chlapani. Jeden ako druhý. Pretekajú, súperia, snažia sa vyťahovať jeden pred druhým. Ani my sme neboli v ich veku iní.“

„Rozumiem,“ opäť som prikývol, „skôr som mal na mysli, či nemal s niekým skutočný spor.“

„Neviem o ničom. Naozaj nie,“ krútil hlavou Galko a pozrel na Komanického, miestneho farára.

„Ani ja o ničom neviem. Janík bol nielen talent, ale aj skromný, a hlavne poslušný. Donedávna dokonca ešte ministroval.“